

Pierdută în întuneric

1

Se va termina în curând, și voi merge acasă, la Tara.

Scarlett O'Hara Hamilton Kennedy Butler stătea singură, la câțiva pași de toti ceilalți, prezenți la înmormântarea lui Melanie Wilkes. Ploua, bărbătii, în negru, ca și femeile, țineau deasupra capetelor umbrele negre. Se susțineau, unul pe celălalt, femeile plângneau, împărțind adăpostul și durerea.

Scarlett nu împărtea cu nimeni nici umbrela, nici durerea. Rafalele de vânt stârneau șuvoaiele reci ale ploii, le aruncau pe sub umbrelă, îi șiroiau pe gât, dar ea nu le simțea. Nu simțea nimic, era împietrită de durere. Va boci mai târziu, când va putea suporta durerea. Se străduia să-și alunge suferința, orice urmă de sentiment, orice gând. Cu excepția cuvintelor, repetitive iar și iar în minte, cuvinte care-i promiteau alinarea durerii, ce avea să vină, și puterea de a-i supraviețui.

Se va termina în curând totul, și voi merge acasă, la Tara.

„....născuți din țărână, ne întoarcem în țărână...“

Vocea preotului răzbătea prin platoșa tristeții, cuvintele lui i se întipăreau pe creier. Nu! striga mut Scarlett. Nu Melly. Nu poate fi mormântul lui Melly, groapa e prea largă, iar ea atât de firavă, cu oasele ei de vrăbiuță. Nu! Nu e moartă. Cu neputință!

Scarlett scutură din cap, refuzând parcă evidența, atunci când siciriul din brad masiv fu coborât în mormânt.

Lemnul neted avea încă proaspete, în formă de semicerc, urmele de ciocan care bătuseră cuiele pentru a închide definitiv capacul deasupra chipului blând, frumos, în formă de inimioară al lui Melanie.

Nu! Nu se poate să faceți asta, plouă, n-o puteți pune acolo, în bătaia ploii. E aşa de friguroasă, nu trebuie să-lăsată în ploaia rece. Nici nu pot să mă uit, nu pot suporta și nu pot crede că e moartă. Mă iubește, este prietena mea, singura mea prietenă adevărată, Melly mă iubește, n-o să mă părăsească tocmai acum, când am mai multă nevoie de ea.

Scarlett îi cercetă cu privirea pe cei din jurul mormântului și o cuprinse o mână surdă. Nimeni nu simte durerea ca mine. Niciunul dintre ei nu a pierdut cât am pierdut eu. Niciunul nu știe cât de mult o iubesc. Dar Melly știe, trebuie să-o știe.

Totuși, nimeni n-o să mă credă vreodată. Cu atât mai puțin doamna Merriwether, sau familia Meade, sau familia Withing, sau familia Elsing. Ia uite-i cum stau ciopor pe India Wilkes și pe Ashley, ca un cârd de ciori plouate, în hainele lor cernite. O consolează pe mătușa Pittypat, deși toată lumea știe că ea este în stare să plângă din orice, chiar și pentru o felie de pâine prea tare prăjită. Nici nu le trece prin cap că eu aş fi cea care are nevoie de puțină consolare, pentru că eu am fost mai apropiată de Melanie decât oricine altcineva. Se comportă de parcă nici n-aș exista. Nimeni nu-mi acordă nici cea mai mică atenție. Nici măcar Ashley. Știe doar că i-am fost alături în cele două zile teribile, după ce Melly a închis ochii și când a avut nevoie de mine ca să descurg o grămadă de treburi. Toți știu asta, chiar și India, care behăia ca o capră: „Ce-o să ne facem cu înmormântarea, Scarlett? Dar cu pomana? Cum facem rost de coșciug? Dar groapa? Ce să scriem pe piatra funerară? Ce ne facem cu anunțul mortuar?“ Acum se susțin unul pe celălalt, varsă lacrimi amare și se väicăresc. Eu însă n-am de gând să le dau satisfacție, să mă vadă plângând, aşa, de una singură, fără să am pe cineva alături să mă consoleze. Nu trebuie să plâng. Nu aici. Nu încă. Dacă mă pornesc,

s-ar putea să nu mă mai pot opri vreodată. Când voi ajunge la Tara, voi plâng în voie.

Scarlett își înălță capul; dinții îi clănțăneau de frig, își înclăștează maxilarele ca să le reprime mișcarea dar și senzația cumplită de sufocare. Se va termina în curând și voi merge acasă, la Tara.

Cioburile risipite ale vieții lui Scarlett erau acolo, în jurul ei, în cimitirul Oakland din Atlanta. Un bloc de granit, cenușiu, pe care ploaia-și lăsase urmele, îi aducea aminte de o lume dispărută pentru totdeauna, lumea fără griji a tinereții ei de dinainte de război. Mausoleul Confederăției, simbol al curajului și dărzeniei care au împins Sudul, cu flamuri cu tot, spre distrugere. Un memento al atâtorei vieți pierdute, prietenii ei din copilărie, bărbății galanți care-i ceriseră valsuri și săruturi, pe vremea când ea nu avea grija mai mare decât să-și aleagă o rochie de bal. Acolo era primul ei soț, Charles Hamilton, fratele lui Melanie. Dar erau și fiii, frații, soții, tații tuturor acelora din jurul micului mormânt al lui Melly.

Alte morminte, alte inscripții... Frank Kennedy, cel de-al doilea soț al lui Scarlett. Mormântul mic, atât de mic, pe a cărui piatră stătea scris *EUGENIE VICTORIA BUTLER* și mai jos, *BONNIE*. Ultimul ei copil și cel mai iubit.

Viii, ca și morții, erau acum în jurul ei, dar ea stătea retrasă deoparte. S-ar fi zis că jumătate din Atlanta se află acolo. Multimea umpluse biserică neîncăpătoare și acum se scurgea într-un cerc imprecis conturat în negru, având în centru o pată de culoare, abia distinctă în ploaia cenușie – mormântul săpat în lutul roșu al Georgiei, ca să închidă acolo pentru veșnicie trupul neînsuflețit al lui Melanie Wilkes.

În față se găseau cei care-i fuseseră apropiați. Numai Scarlett nu plângea, fețele tuturor celorlalți erau brâzdate de lacrimi. Peter, bătrânlul vizituu, stătea lângă Dilcey și Cookie, formând un fel de triunghi protector în jurul lui Beau, băiețelul speriat al lui Melanie.

Generația vârstnică a Atlantei era acolo, cu puținii descendenți care-i mai rămăseseră. Familia Meade, familia Whiting, familia Merriwether, familia Elsing, fiicele și ginerii lor, Hugh Elsing, singurul fecior rămas în viață; mătușa Pittypat Hamilton și fratele ei, unchiul Henry Hamilton, cu certurile lor străvechi, uitate totuși, acum, la moartea nepoatei. Mai Tânără, dar părând la fel de bătrână ca și ceilalți, India Wilkes se ascundea undeva în mijlocul unui grup urmăritu-l pe Ashley, fratele ei, încercănat, copleșit de durere și remușcări. Stătea retras, ca și Scarlett. Cu capul descoperit, nu-i păsa de ploaia rece, nu auzea îndemnurile unuia sau ale altuia de a intra sub o umbrelă, incapabil să accepte sensul cuvintelor rostite de preot sau faptul că siciul fusese coborât în adâncurile pământului clisos.

Ashley. Înalt, slab, livid, cu părul său, odinoară de un auriu stins, cu fața palidă lipsită de orice expresie, cu ochii săi cenușii pierduți în gol. Stătea drept, ca în postură de salut, o reminiscență a anilor petrecuți în uniformă gri de ofițer. Stătea nemîscat, fără să priceapă sau să înțeleagă ce i se întâmplă.

Ashley. Centrul și simbolul vieții distruse a lui Scarlett. Din dragoste pentru el își pierduse fericirea ce i-a fost dăruită. Îi întorsese spatele soțului ei, refuzându-și dragostea lui, nevoind să-și mărturisească iubirea pentru el, fiindcă dorința de a-l avea pe Ashley le anula pe toate celelalte. Iar acum Rhett o părăsise, totuși prezența lui mai stăruia asemenea adierii florilor aurii de toamnă. Își înșelase singura prietenă, disprețuise loialitatea și dragostea încăpătănată a lui Melly. Și iată că Melly nu mai era. Chiar și dragostea pentru Ashley pierise, Scarlett recunoscând acum – mult prea târziu – că deprinderea de a-l iubi înlocuise de la o vreme iubirea însăși.

Nu-l iubea și nu-l va mai iubi niciodată. Dar acum, când nu-l mai voia, Ashley îi rămăsese ei, un fel de moștenire de la Melanie. Îi promisese lui Melly că va avea grija de el și de Beau, fiul lor.

Ashley era de fapt cauza vieții ei distruse. Și în aceeași timp tot ce-i mai rămăsese din viață.

Scarlett stătea deoparte singură. Între ea și oamenii pe care-i cunoștea în Atlanta nu exista decât un gol rece, cenușiu, un gol pe care cândva Melanie îl umpluse, ferind-o de izolare și de ostilitatea acestora. Doar umezeală și frig sub umbrela pe care ar fi trebuit să-țină Rhett, s-o apere cu umerii lui largi și puternici, cu dragostea lui. Scarlett își ținea capul ridicat primind drept în fața rafalele de vânt, dar fără să le simtă. Se concentra asupra celor cuvinte care erau puterea și speranța ei.

Se va termina în curând și voi pleca acasă, la Tara.

— Privește-o, șopti o doamnă învăluită în negru către îngrozitorul ei de sub umbrelă. Tare ca fierul. Am auzit că n-a vărsat o lacrimă cât s-a ocupat de funeralii. Știe bine ce vrea, această Scarlett. N-are pic de inimă.

— Știi ce zice lumea, sosi răspunsul șoptit. Are ea inimă destulă pentru Ashley Wilkes. Crezi într-adevăr că ei au...

Cei din preajmă le făcură semn să tacă, deși gândeau același lucru. Toată lumea gândeau la fel.

Îngrozitorul zgromot al bulgărilor de pământ ce cădeau pe coșciug, o făcu pe Scarlett să-și încleșteze pumnii. Simțea nevoie să-și astupe urechile cu palmele, să țipe, să urle, să facă orice ca să nu mai audă cum se închide, bulgăre cu bulgăre mormântul peste Melly. Își mușcă buzele până la sânge. Nu va țipa, n-o va face.

Tipătul care sparse liniștea era al lui Ashley. „Melly... Mellyyy!”

Și, din nou: „Mellyyy!” Era strigătul unui om răscolut, copleșit de frică și singurătate.

Bâjbâi către mormântul noroios ca un om orbit pe neașteptate, căutând cu mâinile întinse ființa plăpândă care îi dăduse cândva putere. Dar mâinile lui nu întâlniră decât stropii argintii și reci de ploaie.

Scarlett îi cercetă cu privirea pe dr. Meade, pe India, pe Henry Hamilton. De ce nu fac ceva, de ce nu-l opresc? Cineva trebuie să-l opreasă!

— Mellyyy...

Dumnezeule! O să-și frângă gâtul și ei stau cu toții nepăsători, privindu-l cum se clatină pe marginea mormântului.

— Ashley, oprește-te!, strigă Scarlett. Ashley! Porni în fugă, alunecând pe iarba umedă. Aruncă umbrela care-o incomoda și aceasta se rostogoli, împinsă de vânt, până în mijlocul florilor. Scarlett îl apucă pe Ashley de mijloc, încercând să-l tragă de lângă groapă. El i se împotrivi.

— Ashley, nu! răcni Scarlett, străduindu-se să-i opună rezistență. Melly nu te poate ajuta... Tipă cât o ținea gura, anume ca să poată răzbate dincolo de suferința surdă, la un pas de nebunie, a bărbatului.

Ashley rămase locului, lăsând brațele să-i cadă pe lângă trup. Genu încet și dintr-odată se prăbuși în brațele lui Scarlett.

Când era cât pe ce să-l scape, dr. Meade și India să-rișă și-l prinseră de mâini.

— Poți să pleci, Scarlett, spuse dr. Meade. Acum că ai făcut atâtea încurcături.

— Dar eu... Privi chipurile din jurul ei – numai ochi lacomi de noi și noi spectacole. Le întoarse spatele și se îndepărta prin ploaie. Multimea se retrase cu un pas din calea ei, de teamă ca nu cumva atingerea hainelor lui Scarlett să-o întineze.

Nimeni nu trebuie să știe că ea suferă, nu va lăsa să se vadă că o asemenea atitudine i-ar putea face vreun rău. Își înălță bărbia sfidător, lăsând ploaia să-i alunece pe față și pe gât. Își ținea spatele drept, umerii încordați. Astfel trecu de poarta cimitirului și dispără din vederea lor. Sigură că nu mai poate fi văzută, se prinse în grabă, cu amândouă mâinile, de stâlpul porții. I se făcuse rău de oboseală, nu se mai putea ține pe picioare.

Vizitiul ei, Elias, se grăbi să-o întâmpine, cu umbrela deschisă, ca să-o ferească de ploaie. Scarlett se îndrepta însă spre trăsură, ignorând mâna întinsă în ajutor. Pășind în cupeu, se ghemui într-un colț și se înveli cu pledul de lână. Era înghețată toată, îngrozită de ceea ce făcuse. Cum a putut să-l facă de râs pe Ashley în fața tuturor, când doar cu câteva nopți în urmă îi promisese

lui Melanie că va avea grija de el, că-l va ocroti aşa cum făcuse și Melly toată viața? Dar ce altceva ar fi putut face? Să-l fi lăsat să se arunce în mormânt? Trebuia să-l opreasă.

Trăsura săltă într-o parte și-n alta, roțile ei înalte pătrunzând în noroiul cleios. Scarlett aproape căzu de la locul ei. Cotul ei se lovi de geam, și o durere violentă îi străpunse brațul.

Nu era decât o durere fizică, acesteia îi putea face față. Nu putea suporta însă cealaltă durere, mai greu de numit, pe care o tot amâna. Nu încă, nu aici, nu acum când încă era singură. Trebuie să ajungă la Tara, numai-decât. Mammy era acolo, o aștepta. O va lua în brațe, o va ține strâns, se va cuibări la pieptul ei, acolo unde își alinase toate tristețile copilăriei, va plângă în voie, până se va goli de durere; își va odihni capul pe pieptul ei primitor, își va vindeca inima rănită. Mammy o va ține în brațe, și va împărtăși durerea și o va ajuta să-si supere.

— Grăbește-te, Elias, spuse Scarlett, grăbește-te!

— Ajută-mă să ies din hainele astea ude, Pansy, îi ordonă Scarlett servitoarei. Grăbește-te. Era atât de palidă încât ochii ei verzi păreau și mai întunecați, terifianti. Fâstâcătă, Tânăra negresă era tot mai neîndemnatică. Grăbește-te, ți-am spus. Dacă pierd trenul din cauza ta, am să te biciuiesc.

N-ar fi atins-o, Pansy știa asta. Se terminase cu slavia. Nu mai era proprietatea lui Miss Scarlett, putea să plece oricând ar fi dorit. Dar scăparea sumbră din ochii verzi ai lui Scarlett o făcu pe Pansy să se îndoiască de propria-i libertate. Scarlett era în stare de orice.

— Împachetează șalul negru, o să se facă frig, spuse Scarlett. Își cerceta hainele din dulapul deschis: lână neagră, mătase neagră, organdi negru, catifea neagră. Și-ar putea petrece restul zilelor în doliu. Era încă în doliu pentru Bonnie, și acum trebuia să-l pună pentru Melanie. Dacă-aș găsi o culoare și mai însăși decât negrul, ca să port doliu după mine însămi...

N-o să mă gândesc la asta. Nu acum. Am să înnebunesc. Am să mă gândesc când ajung la Tara. Acolo, totul va putea fi îndurat mai ușor.

— Îmbracă-te, Pansy, Elias aşteaptă. Și nu cumva să îndrăznești să uiți banderola de crep. Această casă este în doliu.

Drumurile care se întâlneau la Five Points tot acolo se și împotmoleau. Căruțe, șarete și trăsuri, toate erau înfundate în noroi. Vizitii înjurau ploaia, străzile, caii, pe cei care le stăteau în drum. Se auzeau răcnete, plesnitudini de bici și vorbe răstite. Aglomerația era ceva obișnuit la Five Points, o mulțime de oameni care se grăbesc, se ceartă, se väicăresc, râd. Five Points era exuberant, exploziv. Five Points era Atlanta pe care Scarlett o iubea.

Dar nu astăzi. Astăzi Five Points îi stătea în drum, Atlanta o trăgea înapoi. Trebuie să prind trenul, mor dacă-l pierd. Trebuie să ajung la Mammy, la Tara. Altfel sunt pierdută.

— Elias, strigă ea, poți să dai bice cailor până-or plesni, nu-mi pasă, nu-mi pasă nici dacă-i calci pe toți trencătorii! Caii ei erau cei mai puternici, vizitiul ei, cel mai priceput, trăsura ei, cea mai bună din ținut. Nimic nu-i va sta în cale, nimic.

Ajunge la gară înainte de sosirea trenului.

Sirena locomotivei țui puternic. Scarlett își ținu răsuflarea, ascultând scrâșnetul roților care-i spunea că trenul pornise. În sfârșit. Vagonul începu să se legene ușor. Era, în sfârșit, pe drum.

Totul va fi iar în ordine. Pleca spre casă, spre Tara. Și-o imagina însoțită și luminoasă, casa cea albă strălușind, tufișurile de iasomie împodobite cu flori albe, imaculate, ca de ceară.

Stropi grei de ploaie năvăliră prin fereastra deschisă a vagonului, când trenul se puse în mișcare. Dar nici că-i păsa. La Tara o aștepta focul aprins în salon, conurile de brad de deasupra buștenilor, trosnind, iar în spatele draperiilor trase, va fi la adăpost și de ploaie și de întuneric

și de restul lumii. Își va lăsa capul pe pieptul primitor al lui Mammy și-i va povesti toate necazurile prin care treceuse. Apoi va fi în stare să gândească, să pună totul în ordine... Sirena locomotivei și scrâșnetul roților pe šine o făcure să ridice brusc capul.

Să fi ajuns la Jonesboro? Pesemne că ațiipise. Nici nu era de mirare, după atâtă oboseală. Nu dormise două nopți la rând, cu tot coniacul pe care-l băuse pentru a-și potoli nervii. Nu, erau de-abia la Rough and Ready. Încă o oră până la Jonesboro. Cel puțin se oprișe ploaia, se ivise chiar și un petic de cer albastru. Poate că era soare la Tara. Își imagină aleea străjuită de cedri, pajiştea îninsă și verde și, în vîrful dealului, casa iubită.

Scarlett oftă adânc. Stăpâna casei era acum, la Tara, sora ei, Suellen. Ha! Mai curând smiorcăita, și nu stăpâna casei! În toată viața ei, Suellen nu făcuse altceva decât să se smiorcăie. Și astă de pe când erau doar niște copile. Iar acum avea și ea copii, niște fetițe plângăcioase, cum fusese și ea odinioară.

Copiii lui Scarlett erau și ei la Tara. Wade și Ella. Îi trimisese cu Prissy, doica lor, când aflase că Melanie era pe moarte. Poate-ar fi fost bine să-i fi luat și pe ei la înmormântare. Așa, le dăduse apă la moară bârfitorilor din Atlanta; îi privește ce părere și-au făcut despre ea, ca mamă. Să trâncănească până li s-o răci gura. Nu se știe cum ar fi trecut zilele și nopțile teribile de după moartea lui Melly, dacă ar fi trebuit să mă mai ocup și de copii.

Nu se va gândi la ei, și cu asta basta. Se ducea acasă, la Tara și la Mammy, și nu se va gândi la lucruri care-ar putea s-o tulbere. Dumnezeu mi-e martor că au fost destule care m-au preocupat și așa, fără să-i car după mine pe Wade și Ella. Și sunt atât de obosită... Capul îi alunecă într-o parte și ochii i se închiseră.

— Jonesboro, doamnă, spuse însoțitorul trenului. Scarlett clipe și-și îndreptă spatele.

— Mulțumesc. Se uită în jur după Pansy și după valize. Am s-o jupoii de vie pe fata asta dacă s-a rătăcit în vreun alt vagon. Of, ce tâmpenie, o doamnă să nu poată